

Čo niektorí lekári nevedia

Viem o jednej múdrej vecičke, ktorú používajú lekári a ktorú tak čudne volajú: fonendoskop. Väčšinou ho nosia na hrudi. Dva konce si dajú do uší a okrúhlym zrkadielkom na konci gumovej rúrky studenia pacienta na chrbte. Fonendoskop je pre lekárov taký dôležitý, že si bez neho vôbec nevedia predstaviť svoju prácu. Všade s ním chodia a on sa tvári ako ich tretie oko. Ale nebudem ohovárať, lebo poznám aj jeden skromný fonendoskop. Leží v puzdre na policičke a ticho čaká na svojho pána. Ten je totiž na dovolenke. Išiel k moru a ako viete, morský vzduch je výborný na dýchanie. Pri mori neexistujú žiadne dýchacie choroby, a tak tam netreba ani fonendoskop.

„No toto! Náš strýko si doma zabudol načúvaciu rúrku,“ povedala v sobotu ráno Nina, ktorá sa pustila do upratovania domu.

Keďže bola zvedavá ako každá Nina, zobrala fonendoskop do ruky a pozorne si ho obzerala. Strčila si rúrky do ucha a počúvala vlastné srdce.

„Ale mi bije!“ poskočila.

„A teraz počúvam teba,“ povedala plyšovému Dinovi.

„Jéj! Aj tebe bije! Slabšie ako mne a oveľa, oveľa rýchlejšie!“

Potom sa Nina započúvala pozornejšie:

„Neviem, čo sa to deje, Dino, ale ja počujem hudbu!“

„Hudbu?“

„Áno! Ako keby hrali husle a potom aj basa.“

„A niekedy počuť aj klarinet, však?“

„Mhm... Máš pravdu! Teraz ho počujem!“

„To preto, že som hladný. V bruchu mi vyhráva muzika. A pritom som len trochu hladný! Keby som mal poriadny hlad, vtedy by si počula aj trúbu a bubon.“

„To je toho!“ ozval sa zrazu fonendoskop.

„Ty hovoríš?“ vyskočila Nina a plyšovému Dinovi prestalo na chvíľu škvркаť v bruchu.

„A nemôžem?“ pípól fonendoskop.

„Môžeš, ale je to také zvláštne. Ty by si mal byť iba na počúvanie.“

„Ja viem, ja viem. Keby ste vedeli, čo ja som sa už napočúval! Počúval som srdcia toľkých ľudí!“

„A čo si počul?“

„Všetko možné. Niektorí majú v duši celý svet a ich srdce búcha jasne. Takto: bum-bum-bum-bum... A niekomu srdce buchoce všelijako: bum-bum-bubum-bum-bubum. Možno je chorý a treba ho liečiť. A možno iba smutný, sám neviem. Ja som iba na počúvanie. Ale zato dokážem počuť všelijaké veci!“

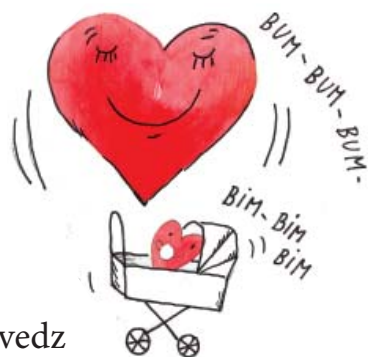

„A čo také vieš?“ začudoval sa Dino.
„Napríklad podľa toho, čo ti vyhráva hladné brucho, viem, čo by si rád zjedol.“

„To naozaj?“

„Naozaj.“

„Tak dobre. Skús teraz chvíľočku počúvať a povedz mi to.“

Fonendoskop sa pritisol k Dinovmu bruchu, zatvoril oči a začal sa smiať.

„Prečo sa smeješ?“ spýtala sa Nina.

„Lebo Dino je bylinožravec a mal by si dať na desiatu trochu trávy. Ale on by najradšej zjedol tvoj chlebík so šunkou.“

„Naozaj, Dino?“ obrátila sa k nemu Nina.

„No áno... neviem, prečo je to tak. Asi som sa prispôbil vám, ľuďom. Stále som iba v tejto izbičke. Mal by som chodiť do prírody a tak.“

„Keď chceš, ja ti tú šunku dám,“ povedala Nina.

„Nie, nie, zober ma von a ja sa tam trošku popasiam. My, dinosaury, by sme to tak mali robiť. Pamätám si, že mi kedysi chutila mladá trávička, žihľava a bazové kvety.“

No Nina bola tvrdohlavá, Dino tiež, a tak hodnú chvíľku bolo počuť iba: Šunka! Trávička! Šunka! Bazový kvet!

„Budte už ticho!“ skríkol fonendoskop. „Keby ste vedeli, čo ja ešte dokážem, prestali by ste sa hádať!“

„A čo ešte dokážeš?“ povedali dvojhlasne Nina s Dinom.

„Ani neviem, či to môžem vôbec prezradiť...“

„No dovol! Tak prečo si o tom začal hovoriť?“ zamračila sa Nina.

„Áno! Prečo si o tom začal hovoriť?“ povedal Dino, aby Nina videla, že sú zasa kamaráti.

„No dobre. Viem vyhrávať ako trombón alebo trúbka. Najlepšie mi idú polky.“

Nina s Dinom neveriacky hľadeli na fonendoskop.

„Ty vieš aj počúvať aj hrať?“

„Áno. Dokážem to.“

„A vie o tom aj náš strýko?“

„Samozrejme. Keď v nemocnici vyšetří všetkých pacientov, vtedy si v ordinácii vyhrávame a v nemocnici je veselo.“

„Vymýšľaš si!“

„Nevymýšľam! Všetky fonendoskopy vedia aj počúvať, aj hrať. Lenže niektorí lekári o tom vôbec nevedia! Tak je to.“

Odvtedy fonendoskop hrával Nine a Dinovi pred spaním uspávanky a strýko sa vždy iba ticho usmieval.

-Hm...

-Je to tak?

